

Arrest

nr. 348 949 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 januari 2026 wordt verzoekende partij op heterdaad betrapt op de handel in verdovende middelen. Op dezelfde dag wordt ook haar illegaal verblijf vastgesteld.

1.2 Op 19 januari 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Deze beslissing wordt in een afzonderlijke procedure onder het rolnummer X bestreden.

Op dezelfde dag wordt eveneens besloten om aan verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) op te leggen. Dit is de huidige bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 18.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:
Naam : [L.]
voornaam : [O.]
geboortedatum : X
geboorteplaats : Paramaribo
nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.01.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: ☐
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 18.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van drugsfeiten.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 18.01.2026 sedert 18.01.2026 in België te zijn, maar kan geen verdere verduidelijking geven waarom hij in België verblijft.

Betrokkene verklaart aan PZ Antwerpen op 18.01.2026 niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij geen geld heeft. De betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij in België wenst te blijven omdat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om te overleven in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het feit dat de betrokkene niet over voldoende eigen middelen beschikt, kan echter niet worden aanvaard als een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM is hoofdzakelijk van toepassing ter voorkoming van refoulement of uitzetting van personen die het risico lopen te worden gefolterd of vernederd door overheidsinstanties of organen die onafhankelijk zijn van de staat en waartegen de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden (zie in dit verband H.L.R. tegen Frankrijk, EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94). We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3 Op 19 januari 2026 verklaart verzoekende partij zo snel als mogelijk terug te willen keren naar Suriname. Op 5 februari 2026 weigert zij echter de terugvlucht. Op 6 februari 2026 wordt bijgevolg besloten tot een beslissing tot heropsluiting ten aanzien van verzoekende partij.

1.4 Op 18 februari 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

1.5 Op 23 februari 2026 is opnieuw een terugvlucht voorzien voor verzoekende partij welke uiteindelijk niet kan doorgaan.

1.6 Op 10 mei 2026 is verzoekende partij teruggekeerd naar haar land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 26 februari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en dan meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij zet dit middel als volgt uit:

“MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING:

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor:

Eerste middel:

3.1 Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk "copy & paste". Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering.

Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op een administratief verslag wegens vermeende drugsfeiten bij heterdaad.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit administratief verslag zonder het verdere verloop te kennen en toe te lichten. Werd verzoeker verhoord? Geeft hij de feiten toe of worden deze betwist?

Dit is relevant en de overheid kan niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht. Zij kan niet aantonen dat verzoeker wel degelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is. Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie en dat is problematisch.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel wordt als volgt beargumenteerd:

“3.2. Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op het administratief verslag opgesteld door de PZ Antwerpen zonder dat enige schuld vaststaat.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit verslag.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo lijkt men verzoeker zelfs niet ondervraagd te hebben.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en verder ook de motivering ten gronde van deze beslissing op de korrel neemt, voert zij in realiteit veeleer de materiële motiveringsplicht aan dan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere

woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod voor een duur van acht jaar (bijlage 13*sexies*), werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit specifieke artikel bepaalt immers dat:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen.

3.8 Vermits het bestreden inreisverbod steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet betreft dit een situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Het betoog van verzoekende partij hieromtrent is bijgevolg niet eens dienstig.

3.9 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “*kan*” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “*de mogelijkheid*” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.10 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde en dan meer de betrokkenheid bij de feiten van handel in verdovende middelen, kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Dat de, volgens verzoekende partij, beperkte feiten verbonden zijn aan een problematisch druggebruik doet geen afbreuk aan het optreden van deze feiten en kan in hoofde van verzoekende partij onmogelijk tot het besluit leiden dat er geen gevaar meer is voor de openbare orde, wel integendeel.

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde *“te kunnen schaden”*.

3.11 Zowel voor het in deze procedure bestreden inreisverbod als voor het in een afzonderlijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is telkens een concrete en pertinente motivering voorzien. Het loutere gegeven dat overwegingen die in het bestreden inreisverbod zijn opgenomen ook kunnen worden teruggevonden in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of nog dat zoals verzoekende partij betoogt de motivering van het inreisverbod grotendeels is overgenomen uit dit bevel om het grondgebied te verlaten, doet hier ook niet anders over denken. Dit maakt niet per definitie dat het inreisverbod, of de duur hiervan, niet afdoende is gemotiveerd. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in de motivering van (de duur van) het inreisverbod concreet wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken en dat de motieven haar toelaten om de voor haar ter beschikking staande rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

3.12 Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat het lijkt dat zij niet eens ondervraagd zou zijn om haar persoonlijke situatie te schetsen. Dit argument faalt echter volledig in feite vermits uitdrukkelijk uit het administratief dossier blijkt dat zij op 18 januari 2026 bij haar betrapting op heterdaad gehoord werd door de optredende politiediensten en dat er met deze verklaringen ook rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing. Het volstaat om deze beslissing te lezen om te kunnen vaststellen dat dit duidelijk het geval is.

3.13 Verzoekende partij werpt op dat haar schuld nog niet werd vastgesteld en dat de bestreden beslissing gebaseerd is op louter een administratief verslag. Evenwel verhindert het gegeven dat de verzoekende partij desgevallend nog niet definitief werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten zelfs wanneer deze nog niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad herhaalt daarbij evenwel dat verzoekende partij bij heterdaad betrapt werd op feiten van handel in verdovende middelen en dat zij, blijkens de gegevens in het administratief dossier, ook reeds gedagvaard werd om in februari 2026 te verschijnen voor de Correctionele rechtbank te Antwerpen.

3.14 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.15 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.16 Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE